

УКРАЇНСЬКИЙ ГОЛОС

політично-економічний орган.

Ціна примірника 25 м. Чвертьрічна передплата разом з оплатою почт. в краю 300 м; за границею разом з оплатою почт. 600 марок, поодиноке число 80 м. В Америці 2 дол. річно. Адреса Редакції і Адміністрації: Перемішль, вул. Побережжя ч. 1.

Оголошення: 70 м. за один петитовий рядок або його місце. — Дрібні оголошення по 15 м від слова. — Некрологи і матрим. оголошення по 30 м. від слова. Оголош.: більша друком платиться подвійно.

ДО ГАЛИЦЬКОГО ПИТАННЯ.

В ч. 3. «Укр. Голосу» помістив Др. Т. Окуневський програмову статтю, в котрій, начеркнувши міжнародне значіння галицького питання, вказує на шляхи, якими повинна йти наша національна та державна думка. Він автор доторкає трьох питань: міжнародного положення Галичини, нашої національної та міжнародної політики на будучину і справи підготовки нашої молодіжи до суспільного та державного життя.

Галицьке^{*)} питання стало міжнародним питанням; з тим мусіли вже погодитися і противники вирішення цього питання на міжнародній арені. Вирішення цього питання очікують з нетерплячкою всі зацікавлені а з окрема укр. народ в Галичині, тому що цей стан політичної непевності потягає за собою і економічну непевність, яка не може довше тривати. Уплив часу не тільки не помагає вирішенню галицького питання, а навпаки утруднює; воно спричиняє нині більше трудності, як в р. 1918. В часі світової війни була розв'язка галицького питання для коаліції цілком проста. Її вивав льондонський договір, який призначав Галичину Росії. Після війни коаліція придержувалася далі цього договору між собою, але дотично Росії змінила своє становище. Причиною цього було порушення договору з боку Росії через закінчення на власну руку мира з центральними державами в Берестю, та ще в більшій мірі вороже під суспільним та політичним оглядом становище большевицького правління до колишніх союзників. Нема найменшого сумніву, що Галичина була би припала Росії, коли би при заключуванні версальського та сенжерменського договору існувала стара Росія. Але новий, большевицький, ворожий Росії не можна було віддати Галичини. Тому коаліція рішилася перечекаати, доки в Росії не зміниться режим, щоби Галичину віддати такому правительству в Росії, яке було би їй прихильне і пішло би по лінії її політики. Надії коаліції на зміну режиму в Росії не здійснилися, а большевизм взяв курс ще більше ворожий до коаліції. Цей момент використала Польща і, взявши на себе ролю оборонця Європи перед большевизмом, випросила від коаліції мандат тимчасової окупації Галичини. Старання Польщі о остаточне призначення Галичини не увінчалися успіхом. Навіть Франція не могла на це призначення рішитися, бо числилася з цією Росією, яка колись повинна прийти — байдуже, чи вона буде царська, демократична, чи федеративна, — а з котрою Франція бажає собі бути в приятельських зносинах. Не малу ролю відіграло також становище російської еміграції, яка за протестувала проти прилучування східних, етнічно не-польських земель до Польщі. Ще одну обставину треба взяти під розвагу: коли коаліція жадає від теперішнього російського уряду, щоби він виконав зобов'язання колишнього царського уряду (заплатив старі довги), то консеквентно і сама мусить виконати зі свого боку свої зобов'язання зглядом того же колишнього російського уряду; а одним

з тих зобов'язань є льондонський договір. Обставина, що давня Росія розпалася на поодинокі держави, не зміняє в нічому суті річи; всі суцесійні держави є лише спадкоємцями прав і зобов'язань колишньої Росії.

Польща знає, що ці права Росії, згл. України, до Галичини є для неї перепорою для анектовання Галичини і тому постаралася вона добути від обох українських урядів так національного У. Н. Р. як і рядянського формальні заяви „desinteressement“ (байдужности) що до Галичини. Варшавська декларація Директорії і рижський мир, підписаний рядянською Україною, є цими заявами. Але здається, коаліція не бере дуже серйозно обох тих Урядів, а тимсамим і виманих Польщею від них «заяв».

Другою причиною, що Галичина не зістала прилучена до Польщі, це воля населення, воля автохтонного українського населення. Воно заявило, що не бажає належати до Польщі і що свою волю обявило виразно заснованнем в хвилі розпаду Австрії своєї незалежної держави на галицькій землі. Воно боронило галицьку державу зброєю і кровю через шість років проти польської настуни, не погодилося з фактом окупації Галичини, але бореться і далі дипломатичним шляхом о визнання своєї держави через своїх заступників за кордоном. Це факти, над котрими не можна перейти до дневного порядку. Було би найвищим цілю свою надію покладати лише в проголошеній Вільсоном ідеї самоозначення народів, бо ми бачили, як часто ця ідея навіть через тих, котрі прийняли її за свій закон, була додотана. Але з другого боку та ідея не є позбавлена всякої вартости; з нею числяться не тільки, як з великою моральною силою, а також як з дійсною, фактичною силою, котрої порушення потягає за собою реальні наслідки. Коаліція бачила це на прикладі Альзаци. Така кривда, зроблена поневоленому народови, це якби постійна рана в політичному і міжнародному життю Європи, рана, котра все ятриться і доводить до захитання європейського мира. А коаліція знає, що українське населення Галичини — без огляду на партії — не хоче бути під Польщею і вона боїться прилучати насильно Галичину до Польщі, щоби не творити ірреденти, другої Альзаци, котра може колись викликати нову європейську війну.

Великий вплив на вирішення галицького питання має також і загальне європейське політичне і економічне положення. Велика війна знищила гегемонію Німеччини в Європі; революція розвалила Росію. На чолі європейських держав вибивається Франція, котра хоче при помочи заприятельованих з нею держав, з окрема Польщі, досягнути перевагу на континенті. На перешкоді цьому стоїть Англія. По засадам своєї традиційної політики вона не допускає до переваги одної держави, чи то союзу держав і все намагається утримати рівновагу сил. Англія не на це побідила Німеччину, щоби тепер місце Німеччини заняла Франція. По тій причині Англія все паралізує імперіалістичні пляни Франції, щоби тим робом безпосередно обезсилити Францію. Але Англія виступає проти Польщі ще й з іншої причини. Повстання великої Польщі, побільшеної о великі етнічно не-польські простори на сході, викликає побоювання Німеччини і провокує Росію та Україну, а через це викликає автоматично союз Німеччини з Росією, як про-

тивагу французько-польського союзу. Та повстає стан політичного напруження і непевности, подібний до того, який існував перед великою війною, в котрому мала причина може легко викликати нову велику війну. Англія не хоче тепер війни в Європі і не потребує її, а союзу Німеччини з Росією та Україною боїться. Для того Англія може Польщу бачити обмежену лиш до її етнотграфічної території; відповідно до цього зачеркнула її східні границі на захід від Галичини, Волині і т. д. та не узнала рижського мира.

Так представляються коротко начеркнені найважливіші причини, чому Галичина не зістала признана Польщі, помімо усіх зусиль її в тому напрямі. *Святослав Писенко.*

В Імені Річипосполитої Польської!

Суд Окружний в Перемішлі, як трибунал для справ пресових орк після §§ 489 і 493 п. к. 1) що цілий зміст оголошення уміщеного в ч. 4. виходячої в Перемішлі часописи періодичної „Український Голос“ з дня 22. січня 1922 під заголовком „Для повертаючих з Америки і для охочих на купно землі користайте з находи в уступі межі словами: „ціна приступна“ а „за морг“ містить знамена провини з § 305 з. к. 2) що конфіскація цього числа часопису „Український Голос“ є оправдана. 3) що розповсюдження згаданого артікулу є заборонене.

Заразом поручається Редакції часопису „Український Голос“, по явилі § 20 уставу пресового, щоб зміст сего оречення на першій сторині найближшого числа свого часопису без причини умістила.

Суд окружний в Перемішлі, Відділ VI.
дня 2. лютого 1922. (Підпис нечистий.)

Східна Галичина.

Нешасною долею Сх. Галичини займається далі загранична прилюдна опінія, і то в тих краях, які дотепер байдужно ставились до справи Сх. Галичини — а саме в Італії і Франції. І так італійський великий щоденник „Secolo“ помістив в ч. 20443 з д. 16/1 довгу статтю п. н. „Пекуче питання“, посвячену в цілості Сх. Галичині. В тій статті автор переповідає вірно історію поневолення Сх. Галичини від 1340 р., а особливо задержується на подіях в тому краю від 1 падолиста 1918 і дорікає антанті, що дозволила Польщі окупувати Сх. Галичину. Цю велику помилку антанті приписує автор виключно інтригам Франції, яка, бажаючи мати Польщу орудієм своєї політики, переперла рішення, яким дозволено Полякам окупувати Сх. Галичину. Схарактеризувавши польську політику в Сх. Галичині і покликуючись на заяви Найвищої Ради і Союзу Народів, „Secolo“ домагається вирішення окремої галицької держави. „Це вирішення — пише дослівно — повинно бути негайне й найближче, хочби з огляду на приличність держав антанті“.

Також і Французи виступили зі знаменним протестом проти цього, що діється тепер у Сх. Галичині. А саме існує в Франції „Союз прав людини“, який об'єднує в собі стотисячкядесять тисяч членів. Це товариство ухвалило в січні дуже острі резолюції, звернені проти польської політики в Сх. Галичині. Ці резолюції звивають держави антанті, аби згідно з волею величезної більшости мешканців Сх. Галичини признали самостійність українсько-галицької держави, яка оголосила свою незалежність 19. листопада 1918 р.

Це рішення вислано до французького уряду, до Союзу Народів і до всіх світових, свободолобних організацій. — „Robotnik“, подавши дослівно ухвали „Союзу прав людини“ дуже жалується, що Європа уважає теперішній лад у Сх. Галичині „тільки військовою окупацією“ а рівночасно лає вшехполяків, що вони противляться „автономії“ Сх. Галичини, бо тільки наданне автономії Сх. Галичині може уратувати дер-

^{*)} Нарочно уживаю терміну „галицьке“ а не сх.-галицьке, бо назви Сх. Галичина властиво немає; це штучно накинена назва для колишньої кравківської та частини сандомирської землі, котрі творять, властиво історичну Малопольщу.

жавність польську в цьому краю. Як бачимо, польські соціалісти й далі дурять себе, що „автономія“ вдовольнить Українців.

І Америка заінтересувалась справою Сх. Галичини. Привід до цього дали демонстрації Українців перед польським посольством в Нью-Йорку і Вашингтоні. Особливо вашингтонська демонстрація стала голосною, бо світове бюро в Америці „Associated Press“, як доносить „Укр. Трибуна“ розіслало про цю демонстрацію повідомлення, яке надруковано у всіх американських газетах. В цьому повідомленні сказано, що українські дівчата з різних міст Америки, в гарних народних костюмах ходили через цілий тиждень по всіх вулицях Вашингтону з таблицями, метеликами та брошурами і прилюдно висловлювали протест проти польської політики в Сх. Галичині й на Литві. Ця демонстрація зробила велике враження на Американців. Вони юрбою ходили за дівчатами і розпитували про причини демонстрації. Демонстрантки зупинялись перед парламентом, Білим Домом (де живе президент Гардінг) і перед будинком, де засідає конференція розбровення. Де лише дівчата зупинялись, довкола них збиралась юрба народу, яка, дізнавшись про мету демонстрації, висловлювала співчуття демонстрантам. Значінне цієї демонстрації величезне. На неї звернули увагу члени конференції розбровення. Учасниць демонстрації привало багато сенаторів і членів конгресу. Вони вислухали їх домагання і взяли від них відповідні меморіали. Українською справою зацікавились Американці, які зовсім їй не знали. В зв'язку з цією демонстрацією „Capitol Press Bureau“ видрукувало велику статтю про Сх. Галичину й умістило портрет през. Петрушевича. Цю статтю передрукувало багато американських газет.

Вище наведені голоси заграничної прилюдної opinii свідчать, що в міродатних кругах європейських політиків Сх. Галичина є пекучим питанням, яке треба як найскорше вирішити. Про це доносить і парижський дописувач „Газети Варш.“ а саме, що справа Сх. Галичини буде предметом нарад на генуєвській конференції, і радить Польщі, аби на це не згодилася. Також „Кур'єр Львівський“ пише про нещасну політику Дмовського і Падеревського, котрим польські вороги „в Малопольщі можуть посвячувати золоті картини на сторонах своїх записок“.

Видко, що Уряд Петрушевича докладає всіх старань, щоби як найскорше добитись того, чого так горячо бажаємо. Та це наше бажання мусить бути підперте залізною єдністю, невтомною працею і офірністю на народні цілі, щоби пережити без великих втрат сучасне време люте.

З Відня доносять, що серед української еміграції велике оживлення. Там одержано з Парижа і Лондону вістки, що справа Сх. Галичини буде скоро вирішена. Передовсім серед Французів dokonався зворот в користь рішення долі Сх. Галичини по бажанню Українців.

Які бажання Українців, це ми вияснили в ч. 5. „Укр. Голосу“. Це стрінулось в деяких польських часописах з кпинами, а „Wiadomości miejskie“ називають його „спу ukraińskie o potędze“ та заявляють, що Поляки щасливі, бо держать Сх. Галичину в руках. Наші твердження про одноцільний український фронт називає ця газета безпідставними, бо такого одноцільного фронту нема. Ми вкажемо тільки на трилітні безуспішні „угодові“ змагання Поляків, які зміряли до того, щоб заломити цей фронт. Ми можемо тільки додати, що ще ніколи що до польського питання не було у нас такої одноцільності думок, як тепер. Це наша радість, а як „Wiadomości“ думають інакше, то це нам байдуже.

Відзвувалась про нашу статтю і одна чужа Українцям, ніби українська часопись з особистою лайкою і денунціяцією. Вона не заслуговує зі сторони української на ніяку відповідь. До неї хіба відносяться отсі слова:

„У Ахені нудяться й пси дворові,
Самі додають вам охоти:
„А копниж нас, най гавкнем раз,
А то повдихаєм з вудоти“ (Гейне: „Книга Пісень“).

„Реформи“ еп. Хомишина.

(З кругів духовенства)

Вже в двох числах „Укр. Голос“ займається „реформами“ станіславського Владика Григорія, влучно зазначаючи, що Владика дивним дивом береться до тих реформ в часі, коли наш народ в опресії, обезсилений і до оборони нездібний. Та календар і целібат, це ще не всі блага. Владика

вводить вже від кількох літ зміни навіть у богослуженнях. Хрестилися наші предки й ми тричі, Владика на реколекційх целібсів наказує хреститися оден раз. Співали наші предки сотки літ. „Со духи праведних“, Владика впроваджує латинську похоронну пісню: „De profundis clamavi“. Замість давнього поклону „метанія“ наказує поклін у воді „клякання“ на латинській спосіб. Зміни ці вводить Владика на власну руку, без порозуміння з другими Владиками. Вислідом тих „реформ“ є те, що одні священники, йдучи за прикладом Преосвященного, який сам нехтує давні церковні розпорядки, не зважають на погрози Владика, а другі залишають давні приписи і звичаї. А вірні дивляться на те все і соблазняються.

По причині тих реформ, а головню по причині наказу правлення богослуження до Христового Серця в першу п'ятницю по григорянському календарові відпала від брацтва Христового Серця половина членів. Тривожить нас спосіб впровадження целібату та виховування нежонатого духовенства. Щоби захопити питомців до целібату, надає Владика найкращі парохії молодим, недосвідним, нічим ще незаслуженим целібсам, у своїх „зразкових“ науках називає целібсів священниками нового фасону, висміває жонате духовенство, докоряючи, що воно не зважає на свою одіж, коли рівночасно целібси одягаються так елегантно, що кондуктори вважають їх за польських священників. Таке нехристиянське протегування і згляд у таких маловажних речах як одіж, на яку не в силі спромогтися кожний священник, не лицев Владикі такого вбогого народу як ми, а в будучности може принести необчислимі шкоди. *Це-ж виховування гордовитости та поширювання роздвоєння поміж духовенством*, що наносить шкоду і славі Божій і церкві і народові.

Та в Преосв. Владика першим і послідним законом є власне „я“ і власні „вподобання“. Про його мав висловитися добрий обсерватор людей, покійний староста Прокопчиц: „що в нашого Владика в церкві Христос у кутику, а на середині Владика“. Він іде як сліпий за своїми реформами, тратить вірних, а тим самим і можливість успішної управи повіреного собі, а доброго в своїому встві стада. І в цьому саме ввесь трагізм його діяльності в нашій церкві, якої установ і звичаїв — сказати правду Владика не любить. І це ще оден біль і горе і журба нашого народу.

Ще в справі жертв на купно дому для вдів і сиріт по священниках Перемиської Епархії.

Всечеснійші Отці! Дорогі Брати! Протягом шести місяців в 1921 р. зложили ми 600.000 М на купно дому для вдів і сиріт по священниках в нашій Епархії. Правда — не велика це квота з огляду на теперішні валютів відносини, але таки показна! На повищу квоту зложилось до 300 позицій, а повинно бути їх ціла тисячка.

Но перші леди переломані! Тільки не знеохочуймося! Геть зі зневірою! Складаймо дальше наші жертви. Всі, що вже дали, даймо вдруге. На нікого не кидаймо каменем. Ті, що не жертвували еще нічого, хто зна, чи не були в таким скрутнім положенню, що не могли дати?! Господь їм допоможе, так зложать свої жертви в цім році. Я вірю глибоко, що в 1922 р. не бракне ні одної позиції... Тільки з вірою, з милостивою рукою вперед, а Бог нам допоможе це велике діло довести до цілі!

Не можемо здобутися на значнійшу готівку відразу, постановім собі слати наші жертви що місяця мейчими квотами. Для улегчення і вигоди в посилці грошей, найкраще і найпростійше вислати чеками. На бажання Управляюча Комісія вдов. сир. Інституту вишле чеки урядам деканальним для цілого деканату. Мушу ту піднести, що Високостойні дружини і діти священників не повинні в цій справі позістати позаду своїх мужів і вітців, але повинні своїми обильними жертвами засилити фонд. А крім цього повинні з'організуватися в кружки і при кожній нагоді збирати хочби найменші жертви і слати на ту ціль. Їх то прецінь матері, сестри, своячки, — може дальші, а може дуже близькі, коротають вік в голоді, холоді і страшній нужді...

Тільки дрібку любови, дрібку милостивого серця, дрібку милостивої руки, ініціативи і доброї волі, а отрем слези не одній вдові, не одній сирітці, не дамо загигати в нужді осиротілим рідням — по наших братах!

Кличу проте ще раз: Дорогі брати! складаймо жертви! Січень минув, зложім жертви ще раз за січень, аби ні оден місяць в цім році не проминув без жертви на нашу таки власну справу. Хай буде марних 100 М на місяць! Але даймо всі даваймо що місяця! А на цю квоту чейже кожного з нас стане. Хто може, хай відразу зложить жертву за цілий рік. Пам'ятаймо на це, що то кожного з нас святий обовязок пам'ятати передовсім за бідні вдови і сироти священничі! Тож в імя Боже — до діла!

о. С. Метелля.

Дописи.

Вербівці, це село в глухій закутині, яке числить ледви 300 хат всетаки проявляє знак життя. Наша кооператива, яка обернула в сім році 1½ мільоном, числить 110 членів з 646 уділами по 50 м. Є в нас ще читальня „Просвіти“, яка уладжує вистави та концерти. Війною знищений будинок відбудовано добровільними складками членів. До села приходить 10 прим. „Укр. Голосу“, які розходяться в одній днині. Люде очікують все тої суботи з нетерплячкою, бо в тій днині приходить „Укр. Голос“, щоби його собі купити та прочитати. Тепер замавляє собі наша кооператива ще й „Письмо з Просвіти“. Доки в селі не було кооперативи та її організатора в особі п. учителя Романа Бачинського, ніхто в селі не купував часопису. Народ бажає освіти, лишень треба, щоби сільська інтелігенція її йому подавала в якійнебудь формі. Тому спробуйте в своїм селі запенумерувати кілька чисел „Укр. Голосу“ а побачите, що покупці — читачі найдуться, так як в Вербівцях. Жаль тільки, що кілька чорних духів з місцевого населення хоче кооперативу і читальню знищити викрикуванням на Дирекцію і Виділ. Та нема села без болота, а ми його вневдовзі осушим. — *Вербівчанин*.

Село Малнівська Воля, мостиського повіту довго не могло пробудитись. Военна заверюха та те, що підчас війни згорів читальняний дім немало причинилось до цього сну. Щойно заходом місцевих свідоміших селян та інтелігенції, а особливо під проводом місцевого учителя Дмитра Бонка відновлено діяльність чит. „Просвіти“ тва „Сільський Господар“ та селянської каси „Надія“. Прястановище для читальні дав громадянин Іван Кохман, за що йому на цьому місци належиться подяка. Значінне освіти зрозуміли всі, лишень наш війт Стефан Петик, котрому все, що написано, чи надруковане страшно, бо сам він анальфает, виступав проти Читальні й голови Читальні та заборонює оголошувати щонебудь членам коло церкви в справі Читальні. Чи мається це робити коло коршми, як се звичайно робить війт зі своїми підлизайками з Ради громадської? Чи в корчмі нам шукати освіти, як се в кожду неділю і свято робить війт?! От краще радимо війтови, щоби не виставляв себе на посмьховисько, а подбав, щоби не було того шахрайства й злодійства, яке в нашому селі закоренилось. А то можна подумати, що наїлись панської ласки, а хто її наїється, бривкає як кінь по вівісі.

Член.

Плотича пов. Березани. В нас уже зачалися приготівчі кроки до „daninu“. Громадські уряди вже одержали списи. За стягнення мають війти одержати 2% від стягненої суми. Ця винагорода так поділлала на деяких людців у нашому селі, що на випередки рвуться стягати цю „daninu“. Війт у нас Поляк, але від цього відказався. Та знайшлися свої, що хотять чесним способом заробити. Особливо „gorliwość“ розвинули Климко Соболь, заступник комісаря з часів укр. влади, та Мілько Чорний бувший укр. комісар, обидва члени читальні. Щоб ще більше на цьому чесному ділі заробити, взяли виправляти, присланий Староством виказ і прибільшують кождому по кілька моргів поля. Чесна кумпанія ця пускає в село крім цього ріжні страхи. Вартоби подумати виділови читальні, чи такі можуть бути дальше членами читальні.

Свій.

Допись з Бучача поміщена в ч. 5. „Укр. Голосу“ зістала зредукованою Хвальною Редакцією з причини браку місця, та через се виглядало, що факти тенденційно представлені, та що хотілось обвиняти когось з кругів інтелігенції бучацької, що булоб зовсім неоправданим. Послідне речення дописі відносилось до Нагірянки, в котрій зробилась Авгієва стайня, в котрій все так визнаваючо роззухвалене, що конечно колись треба до неї повернути. Нагірянку 10 лютого 1922.

Леонід Кіндибальок.

Дусівці пов. Перемишль. І тут в цьому селі починає жити прозябати. При читальні „Просвіти“ засновано недавно аматорський Клубок, який два 12 лютого ввів вже виставити комедію Бобикевича „Настоящі“. Артисти вивязалися з гри дуже добре, а на особливу похвалу заслугоують п. п. Юлія і Ольга Кохановські, відтак Долгунь, Матишак Олекса, Клюк Стефан. Школа в селі польська

Сконфісковано!

ЩО ЧУВАТИ В СВІТІ?

В Ірландії знову вибухли криваві розрухи в ульстерській столиці Бельфасті. Багато осіб вбито, ще більше ранено в часі бійок між Ірландцями а ульстерськими Англієцями. Кажуть, що ці розрухи викликав бувший президент революційної ірландської республіки Де Валера, котрий жадає, щоб Ірландія зірвала всякі звязи з Англією. Справа стала так грізною, що Англія веліла припинити евакуацію своїх військ з Ірландії, бо виявилось, що прихильники Де Валери хотіли повалити теперішній ірландський уряд саме тоді, коли англійське військо опустить Ірландію.

В Реці дуріють італійські фаністи. Вони хотять конче, щоби Река належала до Італії і не можуть погодитись з тим, що президентом міста вибрано не Італійця, але Хорвата, бо Хорватів в Реці подавляюча більшість. Отже ті італійські вшехполяки хотять, щоб їх жмінка панувала над більшістю. Не подобається їм назва міста Река (ріка) і назвали вже здавна його по своему Фіюме (від слова fiume- ріка), а тепер таки дуріють. Оноді обстрілювали будинки Хорватів і кидали бомби. Хорвати хопились самооборони і по обох сторонах є ранені і вбиті. Серед населення повстало замішанне, однак ніхто не може вийти з міста, бо біснувати фаністи окружили місто і стріляють до кожного, що бажає вийти. Мабуть успокоються вони аж тоді, коли Хорвати вигарбують їм шкіру.

Польщі багато жури дає генуєнська конференція. Непокоїть вона Польщу тому, бо на ній має бути вирішена справа Сх. Галичини і Виленщини. Мін. Скірмунт заявив, що Польща буде старатись, аби ще перед генуєнською конференцією всі держави признали рижський мир так, щоб він не був предметом конференції. Але всі польські політики знають, що це старання Польщі скінчиться невдачею і тому посол Сейда оноді на соймовій комісії радить Польщі ось що: Треба зажадати від Франції, Чехії і Румунії, щоб вони згодились зірвати конференцію, колиб справа Сх. Галичини і Виленщини стояла кепсько для Поляків. От і маеш! Сейда хоче, щоб цілий світ обертася довкола Польщі. — Другою справою, яка не дає Полякам спати, це вибори до сойму. Вже й визначили реченьця для них, аж тут пригадали собі Східну Малопольщу і бояться єї, бо якжеж розписувати вибори в Сх. Галичині, коли як пише Курієр — „sprawa Małopolski Wschodniej nie jest jeszcze załatwiona“. Не є певний теж Курієр, що зроблять Українці. Ануж, пише він, українські посли зідуться не в Варшаві, але у Львові і тут ухвалять, що Сх. Галичина не належить до Польщі. Біда з тим «Курієром», шось з ним не тее... Раз пише, що галицькі Українці страх як хочуть належати до Польщі, то знов боїться Українців, як чорт свяченої води!!

В Індіях повстанне проти англійської влади не втихає. Тому англійський уряд велів арештувати провідника індійських повстанців Гандіа. Та мабуть сама Англія не вірить, щоб арештуванням одного чоловіка можна знизити горяче бажання волі у індійського народу. Навпаки — досвід учити, що арештування і розстріли борців за волю свого народу є причиною, що поневолений народ ще більше стає завзятим в боротьбі і видає тисячі местників, які опісля страшно мстяться на ворогові. Те саме прецінь було в Ірландії. Знає про це дуже добре Англія і треба сподіватись, що вона сама дасть волю індійцям так само, як дала Ірландії і Єгиптові.

Про це свідчить заява уряду в парламенті, що Англія готова дати Індійцям вольності права. Тому і Гандій довго не посидить в тюрмі, його вневдовзі випустять, а Індійці будуть його вітати як народного мученика і борця за народні права.

Сербія не шанує волі народів, які зєдинились з нею. По війні прилучено до Сербії Чорногорців, Хорватів і Словінців. Всі ті три племена славянські жили перед війною в інших державах і привикли до своєрідних обставин. Тому не можуть тепер погодитись з політикою білгородського уряду. Чорногорці недавно з оружжем в руках виступили в обороні своїх прав, які мали ще перед війною коли в них була своя окрема держава. Ось до чого доводить захланність!! В часі світової війни Сербії і Чорногорці разом бились і разом терпіли. А тепер Сербії забули, що грозила їм спільна неволя.

Вони викидають з урядів старих урядників а настановляють на місце Хорватів, Чорногорців та Словінців своїх посіпак-старостів, які хотілиби всіх насильно поробити Сербіями. І так з Хорватів не приймають до державної служби, хіба тих, що змінять обряд (Хорватці є католики, а Сербії православні). Та це нічого Сербам не допоможе, бо Хорвати тверді як камінь і привязані до своєї віри і народности. Хрунів в них немає, а коли який трапиться, то не довго з ним церемоняться. Просто б'ють їх, а жінки на вулиці плюють їм в лице. Всі хорватські посли, котрих є 63, ухвалили недавно поставити на генуєнській конференції домаганне, щоби Хорватію визнано окремою державою. (Хорватія є трохи більша, як половина Сх. Галичини.) Сербії дуже того бояться, бо тоді прийшовби кінець їх менажерливості та зазіханням. Вони хочуть тих послів засудити за державну зраду.

Сконфісковано!

ВСЯЧИНА.

З Дирекції укр. гімназії в Перемишлі: Письменний іспит зрілости розлічнеться в понеділок, 27 лютого 1922 о год. з передпол. устний в понеділок 6 марта о год. 8 рано.

Дівчатна, що гуртуються в драм. кружку ім. „Укр. Інст. для дівчат“ виставили в минулому тижні драмовану казку „Червона шапочка“. Песу так майстерно виведено, що на загальне бажанне мусили в неділю повторити. Режисерія цілий свій неабиякий артистичний хист і смак вложила в декорацию сцени та в костюми дерев, цвітів, птичок, звірат і то що. Гра учениць знаменита, а „Червона Шапочка“ (Іринка Голічек) своєю найвою свободою на сцені впрост чарувала. Так само роля стрільця (Грабець), бабусі (Добрянська) та бриська (Яблоновська) випала як найкраще. В світ фантастики переносив глядачів танок і спів русалок (Левницька, Гуменюківна, Лебедович, Карпюківна). Дітвора пережила млілі хвилі, а також і старше громадянство з милим вражінням опускало салю. Хто бачив виставу, не щадив слів признання за труд і вміле виведенне вистави, особливо Вп. Бордунівній за режисерство і виконанне костюмів, Вп. Дамилевичівній за музичне підготовленне а Вп. Кохановській за влученне ритмічних танців русалок. В таку виставу не жаль вложити працю! Оцініло її як слід громадянство, домагаючись єї повторення.

До історії „держави“ в державі. Celem założenia w Kołomyji i okolicznych powiatach organizacji wojskowej wszystkich warstw społeczeństwa pod nazwą „Związek strzelecki“, która będzie miała na celu uświadomienie narodowe, zaznajomienie i przysposobienie do służby wojskowej, względnie obrony kresów Polski, mam zaszczyt zaprosić WP.... na zgrupowanie przedstawicieli tut. obywatelstwa tudzież wojskowości celem wypowiedzenia się, które odbędzie się w sali kasyna ofic. 49 p. p. przy ulicy Piłsudskiego obok kawiarni „Royal“ dnia 2 lutego pr. o godz. 1 popoł. Referat na temat celu i idei organizacji wojskowych wygłosi kapt. Komendera Stefan. Uprasza się o przeprowadzenie ze sobą licznijszego koła znajomych. Kołomyja dnia 1 lutego 1922. podpułkownik. — Чи знає це чесне товариство, що таке була російська „Чорна Сотня“?!!

З останнім числом вислали ми около 10 тисяч чеків, яким наші читачі повинні негайно вислати свою офіру для „Рідної Школи“. Колиб кождий чек використано і ним вислано тільки 300 м — то „Рідна Школа“ в однім тижні дісталаб 3 мільони марок. Тому, хто ще не вислав чеком офіри — хай це зараз зробить! Хтож самолюб і жалув лепти, нехай бодай перешле 7 м. „Рідній Школі“ бо тільки коштує її чек.

Зневага наших свят. Старство в Перемишлі віваннем з 7/2 1922, ч. 2912 покликало гром. Івана Сидора з Сіраковець до якогось переслухання на день 15 лютого т. в. на Стрітєннє Господнє.

При вул. Татарській і Капітульній нападають польські хлопці на українські діти школи вправ, як вертають зі школи. Можеб польська поліція що на це порадила. А що мало надії на те, повинні батьки по можности виходити по діти і в разі потреби хопитись самооборони.

Гарний звичай завела у себе школа вправ. По розпорядку вчительок діти витають старших словом „поклін“ замість „цілую руці“. Старші відповідають дітям „Гаразд“.

Через Адм. Укр. Гол. на У. П. Т. Ю. Федевич 1000, шк. дітвора в Корювниках з'знаг. ім. дир. Винницького 2000, Збірка на хрест. О. Несіловської, Сілець, 1600, Чит. „Просвіти“ Кругеля 1000, Теодор Савка 200, Вол. Данилович 1000, Йосиф Познанський 500, Чит. Просвіти Гнаткович 4000, Гром. Буців з кол. 2000, о. Теодор Грушківч, Смільна 400, о. О. Малецький, Балігород з кол. 1000, Василь Мигаль Буців 500, Збірка на вес. А. Кріль з Ол. Кусіль 1530, Ом. Богачевський (фері Ветавна) 500, кличе впп. Мацюракову, о. Головача, Цапінську, Кмітівну, Козакевичівну. — Збірка на вес. Б. Микити з І. Повх в Сільці 2400, Др. Кіндратчук В. 3000, Н. Н. 3000, Марія Рожницька з кол. в Дядівній 200. — (д. 6.)

Громада Корювники зложила з коляди на акад. молодь 21.320 і 3.500, на У.П.Т. 10.000, зі збірки п. Скірки 8.446, на будову церкви 20.000, на укр. інв. 5.000, на Просв. у Львові 5.000 на пам. в Пикулках 4.000, на сироти 2.500 і 1.500, на бібліотеку 5.000 на чит. Просв. 7.342. Разом 93.688 Мк. (114-1-1)

У всяких письмах звернених до Редакції, чи до Адміністрації проситься точно й виразно подавати своє ім'я й прізвище, місцевість і пошту.

† **О. Іван Дашкевич** гр. кат. парох Тустанович упокоївся 2. лютого 1922 в Тустановичах у 80 році життя а 55 р. священства. — В. Й. П.

† **Іван Голинський**, студ. унів. в Струтині виж. помер дня 14 с. р. Покійний брав живу участь в громадянській праці. В. Й. П.

Переписка Редакції. Автор допису „Фабрика целібату“: Ваш допис одержали, але мусимо знати свідків на подію в кап. сетнара. Також число актів в Косові Вам віршио — але цього вимагає наш обовязок. *Ант. Гонта* Ваш допис задержуємо і може нам придатись. Відпис пішлить туди, до кого звернений. Подайте свою адресу *А. Фанок*. Дякуєм за признанне. — Вп. Микола Вовкуєць. Подайте свою адресу. — Українець з Довжанки. Нема підпису і Вас не знаєм.

НАДІСЛАНЕ.

Надзвичайні Загальні Збори Товариства „Народний дім“ в Ходорові відбудуться в четвер дня 9 марта 1922 року о години 12 в полудни в салі Тайхмана, коло двірця зеліничного з днешним порядком:

1. Відкриття Зборів, 2. Відчитання протоколу з останніх Загальних Зборів, 3. Звіт Ради Надзірної, 4. Звіт Управи, 5. Вписи членів, 6. Зміна статуту, 7. Справа відбудови Народного Дому, 8. Внески й запити. В разі браку комплету, відбудуться Надзвичайні Загальні Збори того самого дня, з тим самим порядком тамже о години 1. з полудня, з иравосильністю рішень на основі § 47 статута. За Надзірну Раду:

о. Іван Винницький

Сень Ференчак.

Парцеляція, чотири кілометри від міста найрадше за долари. Інформації подасть Олександр Вислоцький с. Гаї Старобродські п. Броди.

Подяка. За безкорисне лічення і уратованне мене сина Богдана з тяжкої хвороби складаю прилюдну сердечну подяку Вп. Вітошинському Володимирові, котрий щоденно 2 рази відвідував хворого, а рівнож Др. А. Грабовському за конзілієм. *О. Котецький в Тернополі.* 129—1—1

Адвокат

Др. Олекса Ріпецький відчинив канцелярію в Сомалі яну веде в льоралі Пов. Товариства Нредитового.

Др. Іванна Вітошинська

ординує в недугах внутрішних і діточих. вул. Миколаєв 6. (бічна Чарнецького) 160—1—1

Для хорих
на груди!

ХЕМІЧНІ ЗАВЕДЕННЯ —
„Лякоон“ Ска
— з обм. пор. у Львові, Лядого 6. —

Кожний лікар ординує при всіх недугах
грудних, проти постійному кашлеви і т. д.
найкраще, одиноко випробоване средство
В комоді антиці можна купити.

Sulfocoi
„Лякоон“

Загальні Збори

Товариства торговельно-промислового „Народний Базар“, стоварищення зареєстрованого з обмеженою порукою в Станіславові відбується в середу дня 8. марта 1922 о год. 4. пополудни в салі „Української Бесіди“, Голуховського ч. 20. І. пов.

На дньовному порядку: 1) Звіт Надзірної Ради, Управи і Контрольного Комітету з внеском на уділенне абсолюторії для Управи за рік 1921. 2) Відчитання Звіту з ревізії стоварищення з рамени Краєвого Союзу Ревізійного у Львові. 3) Розділ чистого зиску. 4. Доповнення Надзірної Ради, Управи та вибір Контрольного Комітету. 5) Зміна §§ 19; 32, 1, 2; 47а, 57. 6) Внески й запити членів. — Вразі браку комплету відбудуться другі Загальні Збори з тим самим порядком тамже о год. 5. пополудни з правосильністю рішень на основі § 40 статута.

П. Т. Члени Товариства будуть ласкаві зложити свої уділові книжочки в льокали Товариства при вул. Собеского 20. для перевірки.

За Надзірну Ряду: (169-2 3)

Др. В. Янович, голова

Л. Щирба, писар.

„Народна Торговля“

у Львові, Ринок 36.

ХОТЯЧИ ПРИДБАТИ оборотів фонди для заосмотрення Коопертив товарами, яких ціна значно зросла, приймає

щадничі вкладки на 10%
а значніщі капітали після умови.

Др. ДМИТРО ДОНЦОВ

„Підстави нашої політики“

ст. 210 ц. 500 мп.

продається в книгарні Наун. Т-ва у Львові,
Ринок 10. 146-1-2

Вже появилися і продаються у всіх книгарнях два перші випуски нового видання вичерпаних творів

ІВАНА ФРАНКА

SEMPER TIRO

Ціна 500 мп., з пересилкою 530 мп.

ПАНСЬКІ ЖАРТИ

Ціна 600 п., з пересилкою 630 мп.

Чистий зиск призначений на удержання шкіл УПТ. Замовлення належить слати на адресу: Українське Педагогічне Товариство, Львів, Ринок 10. І. п.

Інж. Василь Рижевський

авторизований

цив. інжинир будівництва і геометер
у Львові ул. Пелчинська ч. 22.

виконує проекти і будує церкви, доми громадські, вілли, дороги, промислові і лісні залізничі, переводить різного рода поміри як перцеляції відграничення і поділ ґрунтів і т. п. 136-1-3

Вже появилися в розпродажі

Буквар-Перша читанка

для 1. року шкільної науки
укладу

А. Крушельницького, Б. Лепкого,
О. Поповича,

апробований для шкільного ужитку рескр.
Кураторії Ш. Л. О. з дня 24. X. 1921. ч. 9684/III.

Ціна примірника 100 мп.

Продають: Книгарня тов. Шевченка у Львові,
Книгарня С. Бобена у Львові, Ринок; Українська Книгарня в Станіславові. —
Головний склад: Книгарня Н. Айзенштайна
в Станіславові. 142-1-3

Звертайтесь просто

Увазі Всеч. О. О. Парохів, церковних будівничих комітетів і парохіян!

Київське артистично-малярське ательє „ВІДРОДЖЕННЯ“

Б. В. Палія Неїло і П. Н. Запорожезького

ідучи на зустріч потребам церковних брацтв спеціально виконує різних розмірів образи: „Серце Ісуса“ і „Святого Николая“ а також всякі інші артистично-малярські церковні роботи.

Маємо велику практику на Україні і численні подяки тугешних церковних комітетів.

Звертатися просимо безпосередно М. Перемишль вул. Смольки ч. 4. арт. мал. Б. В. НЕЙЛО.

132-1-2

„Відродження“

Каварня і Реставрація „РЕПУБЛИКА“

Львів, вулиця Костюшка ч. 1.

Славна салюнова орхестра Надля Ігловского.

Реставрація у власному заряді, все на маслі. — Вина першої якості. Меню по 170 марок. Першорядний БУФЕТ.

зложена з 14 осіб, яку заангажовано підчас переїзду на короткий час. В неділю і свята five o'clock від 5-7. Rendez vous купецького світу. 143-1-1

На весняний сезон

доставляє залізні та дерев'яні плуги, борони, пільне і огорожеве насіння та все в рільнім і домашнім господарстві потрібне

Цінники і окремі спеціальні оферти на жадання висилаємо. Нашим Членам даємо товарові звороти, які в минулому році виносили 5% від закупленої квоти.

Від уділів і щадничих вкладок платимо 10% відсотків

Краєвий Союз господарських Єпілок — у Львові, Зіморевича 20, — снілеп у Львові Городецька 95. 148-1-3

УКРАЇНСЬКА ШАДНИЦЯ В ПЕРЕМИШЛІ

вул. Костюшка ч. 5.

Приймає і виплачує щадничі вкладки щоденно з винятком неділей і українських свят в урядових годинах і опрощує їх на 4%. (Вкладкові книжочки „Української Шадниці“ мають популярну обезпеку). — Уділює позички гіпотечні, вексельні і на підклад цінних паперів.

НОВІСТЬ! Ю. ОПІЛЬСЬКИЙ. НОВІСТЬ!

„СУМЕРК“

дуже цікава і знаменита історична повість з часів визвольних воєн великого князя Свирігайла (1430—1433) Стор. 309, вел. 8°, гарний папір. — Ціна 1000 мп.

Замовлення і письма слати на адресу: Ность Єзерський, Львів, вул. Потоцького ч. 69, II. пов.

На порто долучити: при звичайних посылках 50 м. при пачках до 5 кг. ваги 150 мп. Вислається тільки за готівку. Книгарням відповідний опуст. 121-1-5

Одиноке Українське „ЗЕМЛЯ“ парцеляційне товариство „ЗЕМЛЯ“ у Львові, Ринок ч. 43.

Переводить парцеляції більших посілок, інтабулює зараз купців за властителей кушених ними ґрунтів. Має урядове уповажнення до парцеляції. Приймає гроші на вкладки щадничі. — Дав інформації в справах парцеляційних.

Українське Видавництво „ДОБРА КНИЖКА“

— поручає такі новини: — Мп.

- 1) С. Калинець: Легенди з образками 40
- 2) —: Будо, та мохом поросло — біліні й оповідання 100
- 3) Фільгельмес: За вітчину — оповідання з образками 120
- 4) Карло Май: Сердешна мати — оповідання з мандрівки по Азії, з образками 150
- 5) —: Восиресення — оповід. з подорожі по Бразилії і Андах з образками 190
- 6) В. Ліниченко: З війни 1914—1920 80
- 7) —: Хуртовина 1921 100
- 8) Кониський-Лисенко: Боже великий „єдиний“ — народні гимн на міш. хор 150
- 9) К. Уаймен: Фабіола — повість 100
- 10) К. Шмід: Геройська любов — повість 100
- 11) З. Лягерлеф: Криниця Трьох Царів 40
- 12) А. Лотоцький: Вільгельм Тель — історичне оповідання з образками 120
- 13) Другий Міх Сміху, 338 жартів 100
- 14) Н. Полщук: Снарби віків — українські легенди та багато інших. 160

Багатий каталог видавництва одержить кождий, хто пришле нам свою адресу і 20 Мп. на пошту.

Замовлення просимо слати на адресу: 106-1-1

Видавництво „Добра Книжка“
— Львів, ул. Садова 4. —

ДО КАНАДИ В 8 ДНЯХ

нашими першорядними, двошрубними, поспішно-почтовими кораблями. — Інформації дає даром

Голяндсько-Американська Лінія Львів, Городецька 101.

140-1-1

Селянська механічна
ткальня

„ПОЛОТНО“

спілка з обмеженою порукою

у Львові,

вул. Зіморевича
ч. 20.